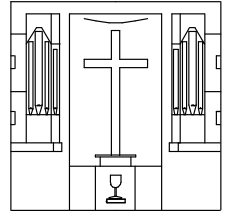

TES⁺VÉREK

a Budapest József utcai Baptista Gyülekezet lapja

XIV. évfolyam 12. szám

2004. december

Karácsony ünneplése

„Gyermekeim, őrizkedjétek a bálványoktól!” (1 Jn 5:21) – figyelmeztet János apostol. Ez az Ige, most karácsony közeledtével különös aktualitást nyer.

Mert mi a bálvány és annak tisztelete? Nemcsak az ókori Egyiptom kőből-fából faragott istenei, az izraeliták aranyborja, vagy a vallásos tiszteletben részesített szentképek, szobrok a bálványok. A Szentírás a bálványimádáson egy helytelen magatartást, a bálvány fogalmán pedig azt érti, ami az emberi lélekben az Istent megillető helyre kerül. S az Igének ebben a leleplező megvilágításában kiderül, hogy a bálványimádás nem csupán valami barbár tudatlansághoz, hanem a bűnre hajló emberi lélekhez kötött dolog, korunk embere is könnyen belekeveredhet. Az ember alapvetően szereti az ünnepet, bizonyos szertartásosságot. Ez önmagában véve nem baj, sőt egyenesen Istentől való, hiszen Ő rendelte az ünnepeket, és azok idejét jelző égitesteket is megalkotta (1 Móz 1:14).

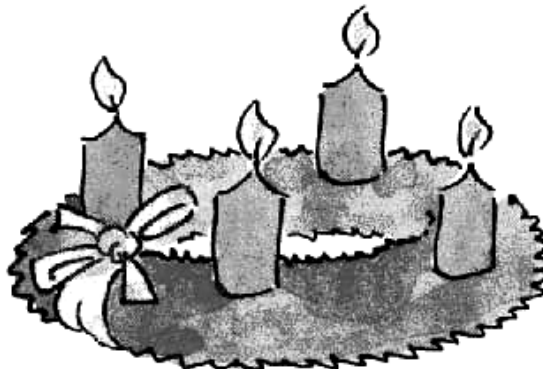
Isten az ünnep tartalmát a Vele való közösségben határozta meg. Ilyenkor szívünk, lelkünk, gondolataink, érzelmeink az Úr dolgaival telítődnek, Őrá összpontosulnak. Amint Isten kikerül a középpontból, az ünnep lényege kiüresedik, más tölti be a helyét, és a formaságok, ceremóniák öncélúvá nőnek ki magukat. Ilyenkor alakul át az Isten nagy tetteire való emlékezés, a legszentebb időszak bálványimádássá. Amikor az Úr Jézus helyébe odakerül a tehetetlen kised, a világ Vilá-

gossága helyébe a csillogó fenyőfa, Isten kimondhatatlan ajándékának helyébe pedig a kereskedelemben megvásárolható áruk.

Figyeljük csak meg a hitetlen világ karácsonyi ceremóniáit! A reklámok mindenfajta pénzért kapható dologra felhívják a figyelmet. Szertartás a vásárlási láz, a nagy készülődés, az erőn felüli költekezés. A karácsonyi asztalon hálnak, sült pulykának, bejglínek „kell” lennie. Csak éppen a karácsony lényege, az Úr Jézus Krisztus marad ki az egészből. Amikor az Ige testet öltésére kellene emlékezni, akkor a világ az ember alkotta fenyőünnep bálványa előtt hódol. – Ez adja az igei figyelmeztetés időszerűségét. A mi életünk középpontjában karácsony előtt és alatt is

az Úr Jézusnak kell lennie. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy Jézus Krisztusban közösséget vállalt ember mivoltunkkal, hogy megtartsa a jelenvaló gonosz világban, megmentsen annak eljövendő ítéletétől, a kárhozattól, és meghozza nekünk az örök életet.

Ne értsük félre, fenti eszmefuttatás nem azt akarja sugallni, hogy Szenteste ne adjunk ajándékot szeretteinknek! De hangsúlyozottan jusson kifejezésre családban, baráti körben, hogy a mi emberi ajándékunk az Istentől kapott legnagyobb ajándék halvány visszfénye sem lehet. Ha kedves előttünk, nyugodt szívvel állítsunk karácsonyfát, s gyűljön rajta fény. De ne álljunk meg a karácsonyfa díszében, szépségében, csillogásában való gyö-

nyörködésnél; hanem az örökzöld fenyő emlékeztessen a Krisztusban nyert örök élet ajándékára; s a rajta kigyúló fény arra, hogy az igazi Világosság eljött, és a testté lett Ige azt rendelte számunkra, hogy mi is a föld sója, világosság, hegyen épült – nem rejtőzködő – város legyünk (Mt 5:13-16).

A karácsony külsőségei a maguk kedves, bensőséges jelképeivel, díszleteivel csak kezek, emlékeztetők, melyek nélkül az ünnep akkor is teljes marad, ha Isten olyan megpróbáltatásokat enged meg életünkben, hogy nem külső csillogásra, de mindennapi kenyérre is csak szűkösen jut. Mert a megváltó Jézus eljövetele történelmi esemény; visszatérése az emberi idők végén biztosan megvalósuló ígélet; s az Isten kegyelmi ajándéka, az örök élet valóság. Ezt tudva, hívó szívünket, elménket nem vakíthatják el a mégoly csillogó külsőségek sem, hanem az Urat imádjuk, gondolataink Őrá irányulnak. Így karácsonyunk nem lesz bálványimádás, hanem Isten tetszése szerint való ünneplés.

Kívánjuk, hogy az Úr az Ő jelenlétével, és annak örömeivel töltsse be szívünket, életünket, otthonainkat karácsony ünnepén is!

A SZERKESZTŐSÉG

Az igazi szeretet

– az 1 Kor 13 „karácsonyi változata” –

- * Ha a házamat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel és csilingelő harangocskákkal díszítem fel, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint díszletező.
- * Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményeket sütök kilószámra, ízletes ételeket főzök, és az evéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő.
- * Ha a szegénykonyhán segédkezem, az öregek otthonában karácsonyi énekeket énekelek, és minden vagyonomat segélyként elajándékozom, de családom felé nincs bennem szeretet, mindez semmit nem használ nekem.

- * Ha a karácsonyfát csillogó angyalkákkal és gyönyörű hópelyhekkal díszítem fel, ezernyi ünnepen veszek részt, a templomi kórusban énekelek; de Jézus Krisztus nincs a szívemben, akkor nem értettem meg, miről is szól a karácsony.
- * A szeretet félbeszakítja a sütést, hogy gyermekét megölelje.
- * A szeretet hagyja a lakásdíszítést, és megcsókolja házastársát.
- * A szeretet barátságos az időszüke ellenére is.
- * A szeretet nem irigyel másokat jólétükért, házukért, amiben jól kiválasztott karácsonyi porcelán, és odaillő aszalterítő van.
- * A szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás érte, hogy vannak, és útban tudnak lenni.
- * A szeretet nem csak azoknak ad, akiktől kap is valamit, hanem örömmel ajándékozza meg épp azokat, akik ezt nem tudják viszonozni.
- * A szeretet mindent elvisel, mindent elhisz, mindent remél, mindent eltűr.
- * A szeretet soha el nem múlik.
- * A videojátékok tönkremennek, a gyöngy-sorok elvesznek, a számítógépek elavulnak, de a szeretet ajándéka megmarad.

Boldog karácsonyt!

FORRÁS: LYDIA MAGAZIN, 2004/2

„...*beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.*”

(Mt 25:36)

Kedves Testvérek!

Akiket az Úr Lelke arra indít, hogy karácsony alkalmából emberséget, az isteni szeretet fénysugarát vigyék a különféle terhek és szenvedések miatt elcsigázott embertársaink közé, az alábbi szolgálatokba kapcsolódhatnak be:

1. **Kórházlátogatás az Erzsébet Kórházban** december 24. délelőttjén. Jelentkezés: Mezei Géza testvérnél.
2. **Börtönlátogatás** december 24. délelőttjén. Jelentkezés: Sólyom Attila testvérnél.

Megtérésem története

1921-ben, 9 éves koromban voltam először a kismarjai baptista imaházban. Ez egy faluszéli egyszerű kis ház volt, 4x4 m-es, földpadlós szobával. Balog testvér volt a gyülekezeti vén, aki hirdette az Isten Igéjét. Volt imaóra vezető, vasárnapi iskolai tanító és énekdiktáló is. Mind egyszerű parasztemberek, de hitükhöz hű, becsületes polgárai a hazának.

Ekkor még nem volt hangszer a gyülekezetben, de a hívők lelkes éneke kedves volt Isten előtt. Ez megmutatkozott abban is, hogy nemsokára kinőtték a kis házat. A testvérek nagy áldozatkészséggel egy nagyobbra cserélték, ahol szép imatermet alakítottak ki. A gyülekezet ekkor a derecskei gyülekezethez tartozott, ahonnan sokszor jöttek prédikátorok, ének- és zenekarok is. Ilyenkor annyi érdeklődő jött, hogy nemcsak az udvarra, de még az utcára is jutott belőlük.

Édesanyám 1921-ben bemerítkezett a Berettyóba, Madam testvér által. Én mint gyerek mindig mentem vele az imaházba. Vasárnapi iskolai tanítónk Páka Sándor bácsi volt, aki nagyszerűen tudott a nyelvünkön beszélni az Úr Jézusról. Mi ezt azzal háláltuk meg, hogy sok bibliaverset tanultunk meg, amit vasárnap délutánonként előadtunk. Később énekkart is szerveztek. Szabó Sándor testvér Nagykerékiből járt hozzánk tanítani. Nagyon szerettem énekelni és gyülekezetbe járni. Innen kerültek ki a barátaim is.

Életemben nagy változás állt be, mikor elkerültem Nagylétára inasnak. Ott is elmentem a gyülekezetbe, de senki nem kérdezte meg, kicsoda-micsoda vagyok, miért jöttem, így aztán nem is mentem többet. Felszabadulásom után hazatértem szüleimhez. De mint serdülő legény – 18 évesen – már nehezebben hallgattam édesanyám hívó szavára. Csak ritkán mentem gyülekezetbe. 19-21 éves koromban már csak a lányok érdekeltek. Tánciskolába jártam és bálókba. 1934-ben bevonultam katonának. Itt már megtanultam káromkodni is. Majd megnősültem, Budapestre költöztem, és éltem fiatal nős életemet. Nem jutott eszem-

be se templomba, se imaházba menni. A Róbert Károly körúton egy pincében volt baptista imaterem, ahonnan később a Váci útra költözött a gyülekezet, de ide sem mentem be. Szomorúan gondolok vissza fiatal éveimre, mennyire nem jutott eszembe, hogy nemcsak kenyérrel él az ember s igaz, hogy amely szántóföldet nem művelik, azt felveti a gaz. Ekkor azt hittem, hogy ami eredményt elértem, mind saját tudásomnak, erőmnek köszönhettem. Ma már tudom, hogy édesanyám imáit hallgatta meg Isten. Nem mondott le rólam ekkor sem, mikor én hátat fordítottam neki.

Amikor a háborúban a frontra kerültem, egy kicsit letört voltam, de imádkozni nem jutott eszembe. Az isteni szeretet azonban megvédett akkor is, mikor sok bajtársam elesett. Családomat is megóvta minden bajtól. Mikor fogságba kerültem, sokat sírtam és dühöngtem. Magammal alig törődtem, a családomért viszont sokat aggódtam. Isten bűntudatra akart ébreszteni, de én konokul ellenálltam. Miután engedtem büszkeségemből, Isten itt is gondot viselt rám. Először ács, majd asztalosként dolgozhattam, s akkor már nem kellett éhez-nem. Sokszor másoknak is tudtam adni a kosztomból. Két éve voltam fogoly, mikor Isten megint figyelmeztetett. A gép amellyel dolgoztam, összeroncsolta a bal keze-met. Mint rokkantat hazahoztak. Örültem, hogy együtt lehetek a családommal, de szívem nem melegedett fel Isten iránti hálával. Sokat dolgoztam a rokkant kezemmel, vasárnapot, ünnepnapot nem tisztelve.

Istennek újból „korbácsot” kellett kezébe venni. A világi hatalom felelősségre vonása következett: mint háborús bűnöst 15 évi fogságra ítélték. 1947-ben a Markó utcai fogházban az ügyészség foglya voltam. Minden vasárnap volt istentisztelet a rabok részére. Én is lementem, s az első ének volt az, ami megfordította életemet. A 25. Zsoltárt énekeltük, s rám ez olyan hatással volt, hogy míg élek nem felejttem el. Minden bűnöm egy szempillantás alatt elvonult előttem, s könyörögtem Istenhez bűnbocsánatért. Folyt a könnyem, nem lehetett megállítani. Mikor felmentem a zárkába, fogolytársaim meg voltak ijedve, hogy mi

történt velem, mert az arcom teljesen megváltozott. Én azt feleltem, hogy nagyon jól vagyok. Teljes béke volt a szívemben, Istennek ajánlottam fel további életemet. Hittem, hogy Ő nem hagy el, és elkezdtem imádkozni. Kértem a feleségemtől egy Bibliát, s Ő azonnal küldte is. Ettől kezdve olvastam a Szentírást. Könyörögtem Istenhez, hogy szabadítson meg az ördög fogságától, mert Ő nem engedett el egykönnyen. A mennyei Atya meghallgatott. Csöndes, türelmes, szolgálatkész emberré formált. A zárkában négyen voltunk: három káromkodós, bagós ember, és én. Hallgattam, elővettem a Bibliámat és olvastam. Megkérdezték mit olvasok? Bátran, de szelíden mondtam, hogy Bibliát. Először hallgattak, majd megkértek, hogy olvassam hangosan. Vasárnap már ketten mentünk a református istentiszteletre. Míg odajártunk, a legkonokabb ember titokban olvasta a Bibliámat. Mikor észrevettem, szóltam neki, hogy bármikor olvashatja, vagy ha akarják, olvasok fel belőle mindenkinek. Így is történt minden nap. Az emberek lassan megváltoztak. Csendesebbek, egymás iránt figyelmesebbek lettek, sőt a cigarettázást és káromkodást is abbahagyták. Békesség uralkodott a zárkában. Eljött a karácsony, majd a húsvét is. Kértem Istent, tegyen alkalmassá, hogy nagypénteken úrvacsorát vehessek. Mikor ez megtörtént, csodás béke szállt szívembe.

Éreztem, nekem ide kellett jutnom, hogy megtaláljam lelkem üdvösségét. Imádkoztam családomért is, bár 3 évig semmit nem tudtam róluk. Feleségemet és fiamat 9 év alatt egyszer, lányomat egyszer sem láthatam. Mégis nyugodt voltam, tudtam, hogy Isten őket sem hagyja el. A gyenge rabkoszt mellett, Isten úgy gondoskodott rólam, mint Illésről. A rokonok éveken keresztül hozták a megengedett kis csomagot. De egyszer ez is megszűnt. 1950-ben Vácra vittek bennünket, ahol vasfegyelem következett. Mindent elvettek tőlünk, Bibliát, könyvet, fényképet. Új emberekkel kerülünk összes. Kértem Istent, hogy legalább egy összeférhetetlen zsidóval ne kerüljek egy zárkába, de Isten másképp akarta. Pont abba a zárkába osztották, melyben én is voltam. Napi 25 dekás kenyér fejadagot

kaptunk, amit ő séta előtt mindig megevett, mert fiatal volt és éhes. Én séta utánra hagytam. Ekkor kért belőle ígérvé, hogy másnap megadja. Másnap megint kért, és megint adtam, de ő soha nem adta meg. Egy nap aztán szétrámoltak bennünket. Én kértem magam munkára, s Isten meghallgatott. Biztosan próbára tett, hogy abból a kevésből mikor a zsidó fiú kért adok-e? És megjutalmazott egy jobb hellyel. Itt több volt a koszt s könyvet is olvashattunk. A 10.000 kötetes könyvtárból kb. 2.000-et elolvastam. A munkával kapcsolatban kicsit meg voltam ijedve, hogyan tudom a rokkant kezemmel ellátni? – Vasaló műhely volt, ahol Isten segítségével szépen belejöttem a vasalásba.

Mivel Bibliámat elégették, arra voltam utalva, ami emlékezetemben megmaradt. Azt vettem észre, hogy a szikra ami bennem volt, kezd kihunyni. De Isten minden napra adott annyi erőt, amennyire szükségem volt. Hittem ígéretében, mert jöttek a könnyítés napjai. 9 év után eljött a szabadulás ideje is.

Szabadulásom után igyekeztem lelki kapcsolatokat keresni. Először a református templomba mentem, hiszen református voltam, s életem is ott változott meg. De ott hideg maradt a szívem. Voltam evangélikus templomban is, a pünkösdiéknél is, de érzéketlen maradtam. Aztán felkerestem a Nap utcai baptista templomot is. Itt már éreztem, hogy majdnem otthon vagyok. Egy alkalommal a József utcába hívtak. Már az első alkalommal felmelegedett az én fagyos szívem, hiszen itt találtam rá az én régi vasárnapi iskolai tanítómra, Páka Sándor bácsira és több kedves kismarjai testvérré is. Mikor már a családdal együtt lehettem, elkezdtünk feleségemmel szorgalmasan járni a József utcai Gyülekezetbe. Itt éreztem, hogy velünk van Jézus és minden prédikáció nekem szól. Később meghívtak a kórusba is énekelni. Az a buzgóság a szolgálatban, amit a testvérek részéről tapasztaltam, arról győzött meg, hogy itt a helyem. Nagyon szerettem mindig énekelni, akár egyéni, akár kórus éneklés volt. Átéreztem azokat a szép énekeket és kikapcsolódtam a világból. Kapcsolatom volt és

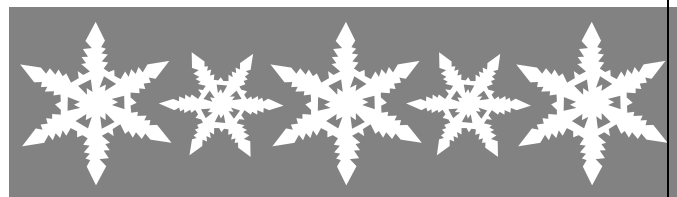
van Istennel és meg vagyok győződve, hogy igaz úton járok. Isten megáldott megelégedett szívvel, és nem voltak anyagi gondjaim sem. Páka bácsi egy szép napon azt mondta, hogy szeretné megélni, mikor bemerítkezem. Én határozottan válaszoltam, hogy meg fogja élni!

1960. április 15-én, húsvétkor megpecsételttem hitemet. Feleségemmel, sógornőmmel, és másokkal együtt 22-en merítkeztünk be. Boldog volt a szívem, mert tele volt a kápolna, Isten és a gyülekezet előtt vallhattam meg, hogy életemet leteszem az én Uram Jézus Krisztus kezébe, és ezentúl az Ő akarata szerint szándékozom élni. Utána sok harcom volt az ördöggel, aki nehezen törődött bele, hogy egy hűséges szolgáját ismét elveszítette, de az isteni kegyelem, a sok imaházba járás és ima mindig megmentett az elbukástól.

Bár nehéz fizikai munkát végeztem, 40 éven keresztül összesen három napot voltam betegállományban. Isten olyan csodálatosan megáldott egészséggel. Miután bemerítkeztem, voltak akik elszakadtak teljesen tőlem: a régi jó barátok, rokonok, de nem keseredtem el, mert Isten más barátokat adott helyettük. Biblia-olvasás és imádkozás volt a reggeli teendőm, munkába indulás előtt. Ha ez netán elmaradt, akkor az egész napom el volt rontva.

Az énekkarban 20 évig szolgáltam, akkor fiatalabbaknak adtam át a helyem. Áldott az Isten, hogy hitem tovább erősödött, szép öregkort érhettem meg. S külön boldogság, hogy fiam is feleségével együtt Krisztus szolgálatába állt. Hátralévő életemben boldogan énekelem: „Nincs már szívem félelmére, nézni sírom fenekére”.

ID. JANÓ PÁL (1912–1985)

Árnyék és valóság

Tavaly advent idején történt. Az egyik börtönben nyolc-tíz elítéltnak igyekeztem átadni a karácsonyi evangéliumot. Beszéltem nekik Isten nagy szeretetéről, mely arra készítette Őt, hogy önszívét megszagatva elküldje hozzánk, zord és ellenséges világunkba, egyszülött Fiát: Jézust. – Folytattam volna bizonyágtételemet, de nem tehettem, mert az egyik elszánt tekintetű hallgatóm közbevágott:

– Azt tudja ugye maga is, hogy a karácsonyfa-állítás bűn. Pogány szokás. – Hallatlanná akartam tenni a beszólást, de nem tehettem, mert az addig fegyelmezett kis gyülekezet fölbolydult. Egymás szavába vágva mondta mindenki a magáét. Csak nagy nehezen tudtam lecsillapítani őket, hogy a rendelkezésre álló szűk időkeretből megmentsek néhány percet a számukra kenyérnél is szükségesebb igei üzenet átadására.

Fáradtan és szomorúan tartottam hazafelé. Tudtam, hogy bibliaóránk megzavarásáért, talán tönkretételéért egy ugyancsak börtönmissziót folytató, sejthető hitvallású csoport számomra ismeretlen „bizonyágtevője” a felelős. Pontosabban az a kiképzése során belénevelt vakbuzgóság, mely képtelenné tette a helyes értékrend fölismerésére és fölismertetésére. Így eshetett meg az, hogy a közelgő karácsony ürügyén csapnivaló „eladóként” az elhanyagolható (szokás)kerettel bíbelődött aggályoskodva, ahelyett, hogy a fölbecsülhetetlen értékű művet, azaz Isten kimondhatatlan ajándékát, Jézus Krisztust kínálta volna szenvedélyesen „vevőink”. Az általam észlelt jelenség sajnos nem egyedi, és nem is előzmény nélkül való. Kétezer év óta mindig voltak ugyanis csúcskegyességre törekvő és többnyire ráérő emberek, akik túlságosan lazának véelve a keresztyén szabadságról szóló újszövetségi üzenetet, úgy gondolták, hogy nem ártanak, sőt talán még használnak is azzal, ha a Szentlélektől ihletett Biblia által megítélt *test cselekedetein* (Gal 5:19-21) túl, még egyéb, a Szentírás

által nem említett dolgokat is elhagyandónak nyilvánítanak. Pál apostol is kénytelen volt foglalkozni az első gyülekezeteket tévútra vezető buzgólkodókkal. Az egyik legismertebb megnyilatkozása ezzel kapcsolatban a Kolosséi levélben található: „¹⁶*Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt.* ¹⁷*Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság...* ²⁰*Ha tehát Krisztussal meghaltatok a világ elemei számára, miért terhelitek magatokat olyan kötöttségekkel, amelyek csak az e világ szerint élőkre kötelezők:* ²¹*Ne nyúlj hozzá, ne ízleld meg, ne is érintsd!* ²²*Azokról van itt szó, amik arra valók, hogy elfogyaszta megsemmisüljenek. Ezek csupán emberi parancsok és rendelések.* ²³*Ezeknek a megtartása a bölcsesség látszatát kelti ugyan a magunk csinálta kegyeskedés, az alázatoskodás és a test sanyargatása által, valójában azonban semmi értéke és haszna nincs, mert öntelt felfuvalkodottsághoz vezet*” (Kol 2:16-23; vö. Róm 14:1-6; Gal 5:1-10).

Az apostol által itt említett „világ elemei” közé tartoznak azok a *babonás hiedelmek*, amelyek különböző tárgyakkal, szavakkal és cselekményeknek természetfölötti, bűvös tartalmat tulajdonítanak, ezek aztán ellenőrizhetetlen módon visszahatnak a babonás hiedelmet tápláló emberre. Amikor Krisztussal együtt meghaltunk a régi életnek, mindez háttalanná vált. Pál apostol ezt a bálványáldozat melléktermékeként értékesített, és a keresztyének által étkezési célra megvásárolt hússal kapcsolatban fejt ki: „*Ami tehát a bálványáldozati hús evését illeti, tudjuk, hogy nincs bálvány a világon, és hogy Isten sincs más, csak egy*” (1 Kor 8:4). Ebből következik az, hogy ha – amint ezt börtönbéli hallgatóm is vélte – mégis csak pogány kelléktárból való átvétel lenne (1) a karácsony ünnepnapja, (2) a karácsonyfa-állítás és (3) a karácsonyi ajándékozás, a keresztyén körbe vonva Krisztus uralma alá került, és a babona által neki tulajdonított valaha volt bármiféle mágikus jelentése és ártó hatása megsemmisült. Ez az állítás Isten szilárd Igéjén nyugszik: „⁴*Mert az Isten minden teremtménye jó, és semmi*

sem elvetendő, ha hálaadással élnek vele, ⁵mert megszentelődik az Isten igéje és a könyörgés által” (1 Tim 4:4,5).

Ezzel akár le is zárhatnánk ezt a témát, de talán lelki védettségünk (immunitásunk) növelésére vázlatosan vegyük sorra az imént említett három, a karácsonyünnepeléssel összefüggő állítást, a háttérben ott tudva a velük kapcsolatos közel kétszáz éves, szinte minden nemzedékben újra „fölfedezett”, szakállas érveket. – Érdemes elgondolkozni azon, hogy ezeket a „bizonyítékokat” nemcsak a keresztyén szabadságról megfélemlítő törvényeskedők használják előszeretettel a többi hívő megzavarására (ApCsel 15:24; Gal 1:7b, 5:10), hanem a vallásellenes propagandát folytató ateisták is a diktatúra letűnt évtizedeiben.

1. „Isten emberré lett Fiának születésnapja”

Tévedés az, hogy december 25-én mi az Úr Jézus *születésnapját* ünnepelnénk. Köztudott ugyanis az evangéliumi keresztyének körében, hogy a ránk maradt adatok alapján az Ige testté lételének *napját*, de még az *évét* sem lehet megállapítani. Mit ünnepelünk tehát karácsonykor? Idézzük a Révai Nagy Lexikont! „**Karácsony.** *Krisztus születésének emlékünnepe, amelyet a keresztyén világ december 25-én tart meg.*” De miért éppen erre a napra esett a választás? Tudjuk, hogy a december végére eső téli napforduló minden csillagászatban otthonos ókori nép gyakorlatában a sötétséget legyőző világosság ünnepeként szerepelt. Rómában a *Sol invictus*, a Legyőzhetetlen nap nevet viselte. *A keresztyének tudatos és hitvalló döntése volt az*, hogy a pogány értelmezés ellen tiltakozva, e napot Jézus Krisztusnak „*az igazság napja*”-nak (Mal 3:20), és a „*világ világosságá*”-nak (Jn 8:12) születési *emlékünnepeként* üljék meg. Így lett belőle a *Sol salutis*, vagyis az *Üdvösség Napja*. (A legrégebb utalás a 354-ben lezárt „*Vértanúk jegyzéke*”-ben található a nap pontos megjelölésével együtt.) Az értünk önmagát megüresítő Úr Jézusért való *hálaadással és imádsággal* áthatott karácsonyünnepelés évtizedekre visszamenően,

mint a legtisztább áldásforrás szerepel sokunk hívő életében (1 Kor 10:30).

2. „A szép karácsonyfa teljesen idegen a keresztyén hittől”

Az első gyertyafényes karácsonyfa-állítás állítólag Luther Márton reformátor nevéhez fűződik. Amikor karácsonyeste kint járt az erdőben és gyönyörködött a hótól szikrázó fenyőfákban, miután élményét meg akarta osztani szeretteivel, egyszerűen bevitt a szobába egy fenyőt, gyertyákkal világította ki, és így ünnepelte, talán először fenyőfával, Krisztus születését egy hívő család. Az viszont már bizonyított tény, hogy a karácsonyfa-állítás szokása mintegy kétszáz esztendeje a német evangélikusok gyakorlatából kiindulva terjedt el a világon.

Akár egy egész fát, akár csak egy ágat állítottak, mindig feldíszítették. Maga a *fa* az Éden-kerti *életfára* emlékeztetett és a bibliai történeteket a főleg írástudatlan emberek számára szemléltető középkori misztériumjátékoknak is kelléke volt. Az *alma* a tudás fájának almáját idézte, míg a kukorica- vagy papírfüzér a paradicsomi *kígyót*. Az *alma* ugyanakkor Krisztust is jelképezte a bibliai próféciaira utalva (kivirágzott Jesse vesszeje, és íme itt a gyümölcse, az alma). Az almát idővel üveggömbök váltottak fel. A *gyertya* a világ világosságára, a megszületett Üdvözítőre utalt.

Az első karácsonyfa-állítók és a szokásukban mindmáig osztozó sok százmillió keresztyén család és gyülekezet szívében a fent leírt, Istenre és egyszülöttjére utaló gondolatok hatnak, nem pedig a jobb ügghöz méltó buzgósággal előrángatott, Krisztus győzelme óta egyébként is érvényüket veszített és kimúlt egyiptomi, babiloni meg ősgermán képzetek.

3. „Az ajándékok... nagy szerepet játszanak az ünneplésben”

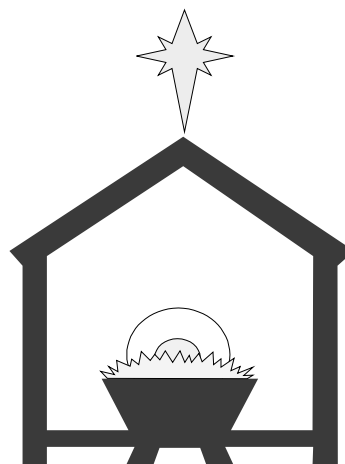
A karácsony valódi ajándéka az emberi formát öltött, földre szállt Isten, az Egyszülött Fiú testet öltése, s vele a bűnös emberi nem megváltásának elérhetővé tétele. Az ajándékozó Atya-Isten által adott magasztos példát követve kezdték megajándékozni karácsonykor egymást a családtagok, a rokonok, de elsősorban a gyermekeket, sőt azokat is, akiken ez a szere-

tetmegnyilvánítás anyagilag, de lelkileg is segít. E gyakorlat (és az egyéb ünnepjellemzők) háttérben – elfeledetten – egy fontos ószövetségi előzmény rejtezik. Eszter könyvében olvashatjuk, hogy amikor a kiirtás veszedelme elhárult a fogságban lévő zsidók feje fölül, szellemi vezetőjük Mordokáj (Márdokeus) levelet írt nekik és „...²¹kötelezővé tette számukra, hogy tartsák meg az Adár hónap tizenegyedik és tizenötödik napját évről évre. ²²Mert ezek azok a napok, amelyektől kezdve a zsidók nyugton lehetnek ellenségeiktől, és ez az a hónap, amelyen bánatuk örömmé és gyászuk ünnepre fordult. Tegyék azokat az evés-ivás és az öröm napjaivá, amikor egymásnak ajándékokat, a szegényeknek pedig adományokat küldenek” (Eszter 9:21,22).

Amikor karácsonykor az Ige testté lételére emlékezünk, a Fiút ünnepeljük, aki azért jött, hogy megszabaduljunk végre lelkünk ellenségétől. Az Üdvözítőt, aki az egész nép örömeiként bánatunkat vígasságra fordította. Mi akadályozhatna minket abban, hogy erről a legnagyobb csodáról a választott néptől kölcsönzött példa szerint emlékezzünk meg úgy, hogy terített asztal mellé telepszünk, megajándékozunk egymást, és az egyedülállóról, a szegényekről is tőlünk telhetően gondoskodunk?

Karácsonykor örvendezzettek szabad szívvel az Úrban, kezeljétek megbecsüléssel és mértékletességgel azt, ami az ünnep körítését szolgálja, és adjatok meg minden dicsőséget annak, aki „gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2 Kor 8:9).

GYÖRI KORNÉL

„Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai”

(1 Kor 12:27)

Isten népének helyi gyülekezetei tagjaik közös erőfeszítéseinek köszönhetően működnek „ékesen és jó renddel” (1 Kor 14:40). Az istentiszteleti alkalmak előkészítésén, az igehirdetésen kívül sok feladat, szolgálat elvégzésére van szükség és lehetőség. Hogyan kapcsolódhatsz be ezekbe? Miképpen lehetsz részese a „Krisztus-test” egészséges vérkeringésének? Íme néhány ötlet, tanács:

- Gondold végig: Mihez értesz, mit csinálnál szívesen, milyen tevékenység végzését tudnád felajánlani gyülekezetednek?
- Érdeklődj, ajánlkozz a lelkipásztornál, előljáróknál: Hol, milyen szolgálatokba kellene bekapcsolódnod, melyik területeken legnagyobb a szükség? Ajánld fel nekik készségeidet, lehetőségeidet; korábban, és más területeken szerzett tapasztalataidat.
- Sok hasznosat tehetsz anélkül is, hogy külön megkérnének rá: Fordulj szeretettel az idősek, betegek, és egyéb rászorulóknak, elesettek felé.
- Ne lépd túl hatáskörödöt, ne „dirigáld”, ne kritizáld testvéreidet, akikkel együtt szolgálsz (lásd: Péld 11:2).
- Jó szívvel fogadd pásztorod, előljáróid, régebben szolgáló társaid tanácsait, útmutatásait, kiigazításait.
- Ha már megismerted szolgálati területedet, légy abban önálló, ne várd, hogy a feladatok elvégzésére minden alkalommal külön megkérjenek.
- Tevékenységedről, terveidről időnként tájékoztasd pásztorodat, előljáródat. Ne kezdj egyetértésük, támogatásuk nélküli „partizánakciókat”.
- Ne érezd rangon alulinak a látszólag legjelentéktelenebb, legegyszerűbb munkát sem.
- Amelyik szolgálatok ellátására képes/alkalmas vagy, azok között ne válogass, a gyülekezet pillanatnyi szükségletei szerint végezd.

- Ne vállalj több, és más feladatot, mint amit ésszerű határok között el tudsz végezni.
- Amit elvállalsz, abból viszont csinálj magadnak lelkiismereti kérdést, hogy az megfelelően el is legyen végezve. Ha előre látod, hogy valamilyen okból nem tudod teljesíteni, kérj meg valakit helyettesítésre.
- A tőled telhető legjobbat, legigényesebbet nyújtsd.
- Szolgálj szerényen, ne várj érte dicséretet, hálálkodást, előnyöket.
- A gyülekezeti munkákat ne tekintsd kényszernek, az Úrban való örömmel végezd.

Tiszta lélekkel, alázattal szolgálva válhatunk „élő kövekké, lelki házzá, Istennek kedvessé az Úr Jézus Krisztus által” (1 Pt 2:5).

KÖZREADTA: MEZEI GÉZA

„...az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus” (Ef 4:15)

A világi emberek már karácsony bűvöletében élnek, mivel a bevásárló központok másra nem ösztönöznek, hogy vásároljunk, vásároljunk az ünnepre... mintha másból sem állna a karácsony. Mi hívők ne feledkezzünk meg az advent, az Úrjövét szent idejéről sem! Hiszen a mi célunk nem az ajándékvásárlás, hanem a lélekben és szeretetben való gazdagodás. Ehhez segítsen Gyökössy Endre imádsága a „Karácsonyváró örömünk” című könyvecskéjéből:

„Kedves Atyánk! Köszönjük neked, hogy ma vagy akármikor, akármelyik pillanatban karácsony lehet az életünkben. És jaj, ha Te mindennap megszületnél Betlehemben, mi akkor is belehalnánk a bűneinkbe, ha az életünk nem válna bölcsővé, a Te életed, Lényed

hordozójává – ha bennünk meg nem születne, bennünk nem növekedne.

Kérünk, Istennek Szentlelke, fogadj meg bennünk, és ihlesd meg szívünket, érintsd meg lényünket, hogy krisztusi tettek, krisztusi érzések, krisztusi cselekedetek, krisztusi lehajlások emberei lehessünk – Mária-lények, akik Krisztust fogantak, akik Krisztust szültek.

Látod Atyánk, mennyire szeretnénk valamit világra hozni, ami Fiad lényét tükrözi. Könyörgünk, cselekedd meg velünk a csodát, és cselekedd, hogy mi imádhassunk Téged, Atyánk, és a Te Fiadat, Jézus Krisztust; és amit most felajánlunk, azt akármilyen gyarló, de tudjuk teljesíteni a Te dicsőségedre, embertársaink hasznára, s a mi üdvösségünkre. Ámen.”

Formáljon bennünket a szeretet Istene, hogy úgy tudjuk szeretni egymást, ahogy Ő szeret bennünket! Szeretettel:

NAGY ALEXANDRA

(SZENT GELLÉRT KIADÓ ÉS NYOMDA)

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt” (Mt 10:32)

A neves genetikus megkérdezték afelől, miben is hisz. Elmondta, hogy gyermekkorában vallásosan nevelték, egyházi iskolába járt. Kamasz éveiben sportolt. Az öltözőben ugratták, csúfolták társai, és ő nem tudta elviselni 10-15 ember megjegyzéseit, amelyek az ő vallásos meggyőződését célozták meg. Azt mondta, emiatt veszítette el hitét...

Az olimpián az egyik futószámot három színes bőrű amerikai nyerte meg. A verseny után mindhárman letérdeltek, és a kommentátor szavai szerint „a Mindenhatónak köszönték meg a sikert”. Több millió néző előtt sem szégyelltek hitüket így megvallani.

SIPOS TERÉZIA

Békesség és JÓ KÖNYVEK a jóakarató embereknek!

Ezzel a címmel jelent meg a Szent Gellért Kiadó és Könyvesbolt karácsonyi könyvajánlója. Néhány a jó könyvek közül:

- * Eleanor H. Porter: Az öröm játéka örök (250 oldal, 1500 Ft)
- * Thomas A. Carrath: Száz nap szeretet (206 oldal, 950 Ft)
- * C. H. Spurgeon: 1550 bölcs gondolat (800 Ft)
- * Gyökössy Endre: Bandi bácsi a szeretetről (keménytáblás, 1500 Ft)
- * Gyökössy Endre: A szeretet szimfóniája (keménytáblás, 1500 Ft)
- * Gyökössy Endre: Az áldott orvos rendelőjében (880 Ft)

Megvásárolhatóak az alábbi címen:

Szent Gellért Kiadó és Nyomda
1053 Bp. V. Kossuth Lajos u. 1.
Tel: 266-6161, 337-2879.
E-mail: sztg.kiado@axelero.hu

HTNÉ

Arany Alkony Idősek Otthona

2004. október 17-én Kiss Emil testvér és felesége szolgáltak idős felebarátaink között. Emil testvér a Zsolt 92:13-16 közötti rész alapján hirdette Isten Igéjét, kiemelve a következőket: „Öreg korban is sarjart hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak, és hirdetik: Igaz az ÚR...” Alapgondolat: csak gyökeres szót szólj! Kissné Boros Lídia testvérnő Áprily Lajos: „Kérés az öregséghez” című versét mondta el az idős hallgatók öröme.

HTNÉ

Aki elment megpihenni

Szabó László testvérünk édesapja 82 évesen elköltözött evilágból 2004. október 15-én.

Hamvait 2004. november 17-én helyezték el a Pestlőrinci temetőben. Isten igéjét hirdette a kispesti lelkipásztor, Pátkai Béla. A ravatalozóban Győri Kornél testvér imádkozott.

Mennyei Atyánk adjon vigasztalást a gyászolóknak!

Névnapok – december

Hibáztam az elmúlt hónapban, amikor a Katalinok közül kifelejtettem Tóth Imréné testvérnőt. Mennyei Atyánk éltesse Katica nénit!

December hónapban 20 testvérünkről emlékezünk meg. Név szerint: Bodóczki Károlyné – Viola, Bukovszky Ákosné – Viola, Dobner Kamilla, Kántor Tamás, Kántor Judit, Kárpáti Tivadarné – Vilma néni, Madarász Melinda, Magyar Gyuláné – Elza, Nyári Tamás, Oláh Judit, Oláh Miklós, Páka Elek, Sági Natália, Sólyom Éva, Szikszai Lajosné – Éva, Szűcs Györgyné – Borbála, Takácsné Zákány Ottília, Török Pálné – Éva, Gyebnár Viola, Zsisku Viktória. Istenünk éltesse valamennyiüket!

„Esznek az alázatosak, és jóllaknak, dicsérik az URat, akik őt keresik. Szívetek legyen vidám mindenkor!” (Zsolt 22:27)

KOVÁCS ZSOLT

Beteg voltam és meglátogattatok...

Gyülekezetünk beteg, idős, megfáradt testvéreit hordozzuk imádságainkban. Lehetőségeink szerint látogassuk őket. Beszélgetésünk, imádkozzunk velük, értük. Egy telefonhívás, pár soros levél, igés kártya is nagy örömet okoz nekik.

A felsorolt testvérek címe, telefonszáma Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható:

<i>Bozsogi Jánosné</i>	<i>Erdei Béláné</i>
<i>Ganda Pálné</i>	<i>Groska Erzsébet</i>
<i>Hetzke József</i>	<i>Kántor Imréné</i>
<i>Kárpáti Tivadarné</i>	<i>Liptai Sándorné</i>
<i>Nagy Sándorné</i>	<i>Pap Lászlóné</i>
<i>Rumbold Gyula</i>	<i>Sallay Lajos</i>
<i>Selymes Gyuláné</i>	<i>Szabó Lajosné</i>
<i>Szalai Mihályné</i>	<i>Szebeni Gyula</i>
<i>Tóth Imréné</i>	<i>Vecseri József</i>
<i>Vodiczky Mária</i>	

Szép a karácsony

*Szép a karácsony az égbolt mezején,
hol éji vártán csillagok tüzelnek
s felhő pásztorok gyors processzióban
hűs szelek szárnyán Betlehembe mennek.*

*Szép a karácsony künn az országúton,
hol vándor siet meleg otthonába
és gondolatban máris belekóstol
fehér hónál is fehérebb kalácsba.*

*Szép a karácsony a kis falucskában,
hol a csend harangoz éjjeli imára
s gyermek-álmokban angyalkezek raknak
arany diókat a karácsonyfára.*

*Szép a karácsony a városi zajban,
hol ajándéktól roskadnak a boltok,
hol a szent-estén összeül a család
s öröm-bíborban ragyog minden homlok.*

*Szép a karácsony bent a templomokban,
hol ének zeng és orgona viharzik
s a kis Jézusról, meg a pásztorokról
kétezer éves, édes ige hangzik.*

*De a karácsony mégsem itt a legszebb!
Legszebb a szívben, az emberi szívben,
hol szeretet és béke uralkodik...
– Jöjj a szívekbe, ó jöjj, Fiú-Isten!*

SOMOGYI IMRE

Kedves Olvasóink!

Következő lapzártnak **december 22-én szerdán** lesz. A 2005. januári megjelentetésre szánt írásokat eddig az időpontig kérjük az újság készítőihez eljuttatni. Boldog ünnepet kíván a

Szerkesztőség

Budapest József utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest VIII. József u. 12.

www.baptista.hu/jozsefutca

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra / közös bibliatanulmányozás, 10⁰⁰ és 17⁰⁰ istentisztelet.

Szerda 18⁰⁰ istentisztelet.

Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.

Énekórak: vasárnap 16⁰⁰, szerda 19⁰⁰.